

ADAM BLADE

Beast Quest

ZLATÁ ZBROJ

ZEFA

ZÁKEŘNÁ KRAKATICE

Zvláštní díky patří Cherith Baldryové
Pro Rachel Leyshonovou

Přeložila Anna Vrbová

Beast Quest - The Golden Armour, Zepha, The Monster
Squid

Beast Quest is a registered trademark of Working Partners
Limited

Copyright © Working Partners Limited, 2008

Cover illustrations © David Wyatt, 2008

Inside illustrations © Orchard Books, 2008

Translation © Anna Vrbová, 2013

www.beastquest.co.uk

ISBN 978-80-00-03300-6

ZLATÁ ZBROJ
ZEFA
ZÁKEŘNÁ KRAKATICE

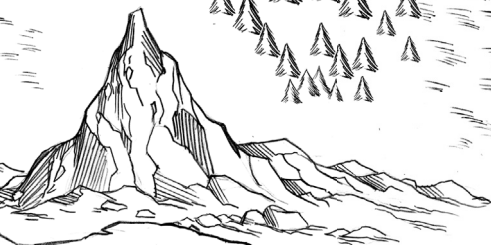
ADAM BLADE

Albatros

ZÁPADNÍ OCEÁN

STRAŠIDELNÝ
LES

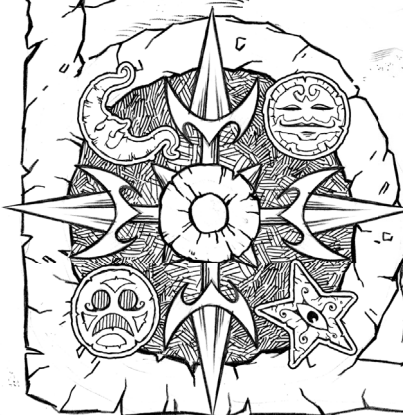
RUBÍNOVÁ POUŠŤ

ŘEKA

SPIN

CENTRÁLNÍ
PLANINA

Avantia

NÁHORNÍ
PLANINA

PALÁC
KRÁLE
HUGA

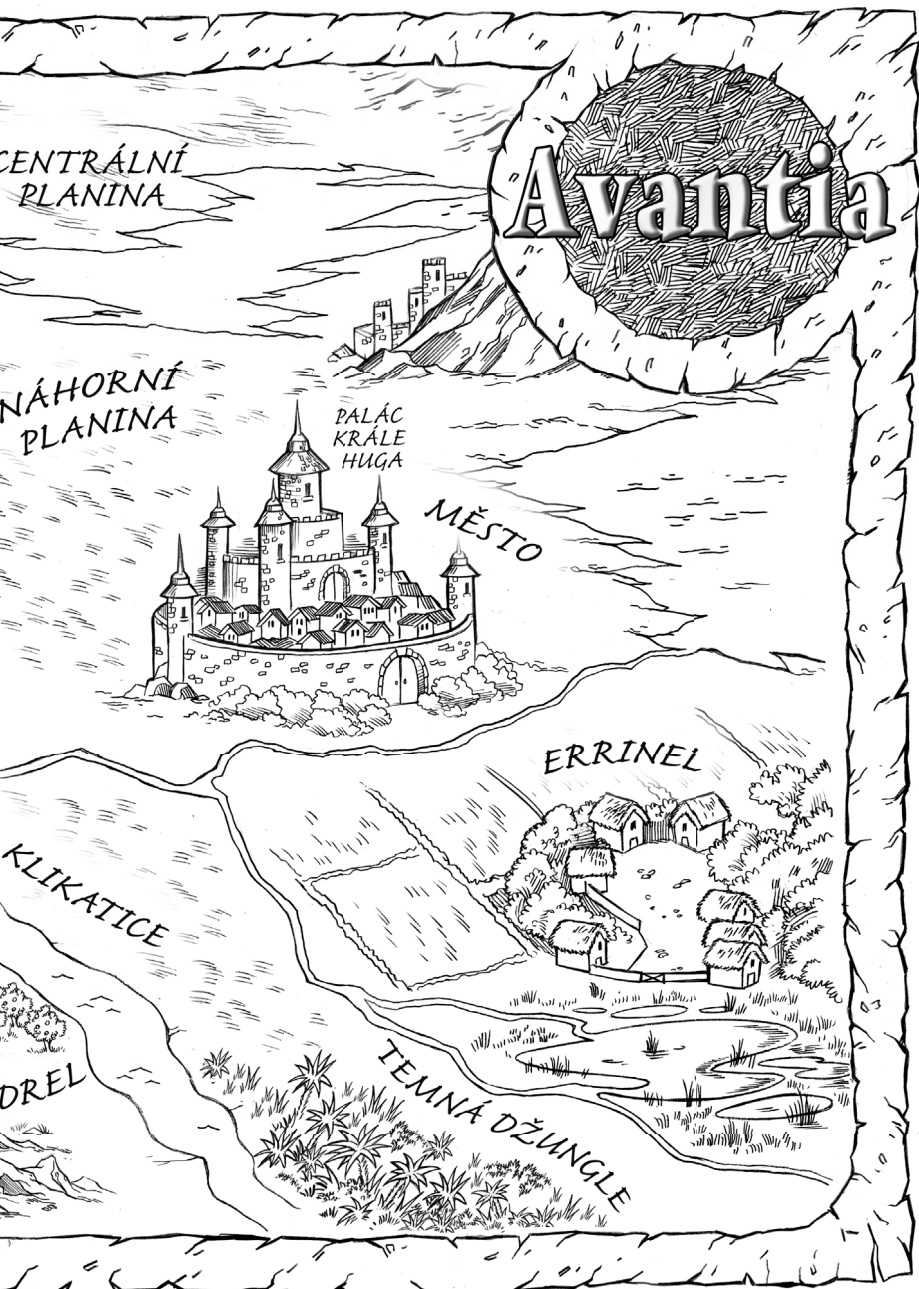
MĚSTO

KLIKATICE

ERRINEL

DREL

TEMNÁ DŽUNGLE

Mysleli jste, že jsem padl?

*Doufali jste, že jsem byl přemožen a už o mně ne-
uslyšíte?*

*Nic takového se nikdy nestane! Jsem temný čaroděj
Malvel a navždy budu rozsévat strach v srdcích mužů
a žen celé Avantie. Tohle království ještě zakusí mno-
ho zlého! A zvláště pak jeden chlapec – Tom.*

*Samozvanému hrdinovi se sice podařilo sejmout mou
kletbu ze šesti avantijských netvorů, ale tím jeho boj
zdaleka nekončí. Však brzy uvidíme, jak se on a jeho
přítelkyně Elena vypořádají s další překážkou, kte-
rou lidské síly nemohou překonat.*

*Naposledy šest avantijských netvorů vlivem mých
kouzel zdivočelo. Kvůli Tomovi však opět zkrotli
a jsou znovu schopni bránit království. Tentokrát
jsem však stvořil šest neporazitelných stvůr se zlým
srdcem, takže veškeré snahy o osvobození jsou mar-
né: zákeřnou krakatici, opičí monstrum, ďábelskou
zaklínačku, ještěří stvůru, vládce pavouků a troj-
hlavého lva. Každý netvor hlídá část nejcennějšího
pokladu Avantie, zlaté zbroje, která právoplatnému
majiteli propůjčuje nadpřirozenou sílu. Brnění mám
nyní ve své moci a nedopustím, aby Tom jednotlivé
části našel a opět mě přemohl. Podruhé se mu to
nepodaří!*

Malvel.

PROLOG

Vrchní zbrojír krále Huga se zastavil u paty schodiště. Seshora z Velké síně k němu doléhal slabý zvuk hudby a smíchu a on se usmál.

„Díky bohu,“ pomyslel si. „Zlý čaroděj Malvel je poražen. Avantie je zase v bezpečí.“

Prošel kamennou chodbou a zastavil se před těžkými, bytelnými dveřmi, okovanými mosaznými hřeby. Pak vytáhl z kapsy tenký zlatý klíč a pozdvihl jej. V paprsku světla,

které sem shora pronikalo průduchem, se klíč zatřpytil a projasnil temnotu hradního sklepení.

Zbrojář klíč vsunul do zámku a hladce jím otočil, pak otevřel dveře a vstoupil do místnosti. Jakmile za sebou zase zavřel a zamkl, vykoukla mu z kapsy fretka a zadívala se na něj zářivýma, zvědavýma očima.

„Tak už jsme tady,“ pošeptal vrchní zbrojář fretce a pohladil ji po krémovém kožíšku. „Teď se nikdo nedostane ani dovnitř, ani ven.“

Komnata byla tak malá, že kdyby muž rozpřáhl ruce, byl by se špičkami prstů dotkl obou stěn. V železných držácích plápolaly pochodně a vrhaly na hrubé kamenné zdi tančící stíny.

Uprostřed místnosti stála na dřevěném stojanu zlatá zbroj. Přilbice byla umně vytvarovaná do podoby orlí hlavy, hledí přecházelo v ostrý zobák a celou ji zdobily rytiny peří. Zlatou kroužkovou košili překrýval skvostný krunýř, který se blyštil ve světle pochodní. Celé brnění doplňovaly ještě chrániče holení, rukavice a střevíce z kovových plátů.

Mistr zbrojír začal zbroj obcházet a zkoumat a přitom si něco spokojeně mručel. Pak vytáhl kapesník a setřel z lesklého krunýře smítko prachu.

„O tohle brnění se starám už dvacet let,“ řekl. „Sotva jsem ho poprvé spatřil, vzalo mi dech. A víš ty co?“ Podrbal fretku za uchem. „Bere mi ho pořád.“

Fretka zapištěla.

„Je to nejcennější předmět v Avantii. A naším úkolem je udržet každičkový jeho kousek stejně nablýskaný jako toho dne, co byl vyroben,“ pokračoval. „Jeho právoplatný majitel by se mohl objevit každým okamžikem.“ Přejel kapesníkem po hladké křivce přilby. „A na to musíme být připraveni.“ Zbrojář se shýbl, aby přešel okované škorňe.

Vtom fretka zděšeně vypískla, vykroutila se pánovi z kapsy a zmizela ve škvíře ve zdi.

„Vrať se!“ vykřikl muž. „Co je s tebou? No tak, ty neposedo! Nemáš se čeho bát.“

Ale ještě než domluvil, začaly se po zdech míhat stíny, stále rychleji a rychleji, až svým vířením zaplnily místnůstku od podlahy po strop.

Pohlédl na pochodně, ale jejich jasné plameny hořely klidně. Co jen mohlo vrhat takové stíny?

Najednou se muži něco sametově otřelo o tvář. Prudce se otočil a zmateně se rozhlížel po komůrce. „Ale to přece nejsou stíny,“ vykřikl. „To jsou netopýři!“

Vzduch najednou zhutněl černými křídly. Drobounké pařátky ho drásaly do obličeje i do rukou a zaplétaly se mu do vlasů.

„Ne!“ vykřikl přidušeně zbrojří a zoufale se kolem sebe oháněl rukama ve snaze zvířata odehnat, avšak hejno netopýřů na něj neustále doráželo. S hrůzou zíral do jejich krutých obličejů s ostrými zuby. Oči jim nelítostně svítily.

Štěrbínami ve zdi se prodírali další a další netopýři a vzlétali do vzduchu.

Mistr zbrojů vystrašeně couvl
ke dveřím. Měl pocit, jako by se dusil.

Zlaté brnění se najednou ztratilo
pod přívalem netopýrů, kteří se
na ně zavěsili zahnutými drápkky.

Mistr zbrojůř zděšeně vyrazil kupředu, ale podlomila se mu kolena a zhroutil se na podlahu. Nevzdal se však ani teď a neustále se snažil připlazit k drahocenné zbroji.

„Přestaňte!“ zalapal po dechu.
„Pomoc! Pomozte mi někdo, pomoc!“

Ale už bylo pozdě. Netopýři se mu snesli na hlavu i na záda, šhubali mu vlasy a dusili ho křídly. Zbrojůř měl pocit, jako by mu z plic vytlačili i ten poslední ždibec vzduchu. Najednou nevěřicně vyvalil oči na zlaté brnění, protože to se pomalu vzneslo, unášeno zlověstným hejnem netopýřů. Na místě zůstal jen dřevěný stojan.

Pak zbrojůře zahalila temnota.

KAPITOLA 1

JE PRYČ!

Tom se opíral o sloup ve Velké síni v paláci krále Huga a pozoroval taneční rej. S potěšením sledoval, jak všichni královi poddaní oslavují úspěch jeho výpravy. Vířili v odpoledním slunci a jejich hedvábné a saténové šaty přímo zářily.

Král Hugo na ně se spokojeným úsměvem shlížel od svého stolu.

Ke spokojenosti měl důvod – Tomovi se podařilo osvobodit šest avantijských netvorů z temné kletby zlého čaroděje Malvela. Ohnivý drak Ferno, mořský plaz Sepron, horský obr Arkta, kentaur Tagus, ledový netvor Nanook a Epos zvaný Okřídlený oheň teď Avantii opět chránili, místo aby ji plenili.

Království mohlo zase začít vzkvétat.

Tom se však k oslavám nepřipojil. Od posledního střetnutí s Malvelem na úbočí hory v nejuvýchodnější části království mu v mysli cosi neustále hlodalo. Pořád dokola si opakoval, že Malvel spadl do sopky a zahynul v bouřících plamenech.

Přesto však nemohl z hlavy vypudit vzpomínku na slova, která Malvel vykřikl, než zmizel: „Ještě není konec, Tome! Brzy se uvidíme!“

Od té doby Toma pronásledovala hrozivá myšlenka, že svého nepřítele neviděl naposledy. Také si vzpomněl na podivnou zakuklenou postavu, kterou zpozoroval v jásajícím davu, když se mu podařilo osvobodit posledního zakletého netvora, Epose. Pokud zlý černokněžník opravdu přežil, jak se asi bude chtít za svou porážku pomstít?

Tom se vzpřímil. Toužil po tom, aby měl po ruce Taladona, svého otce. Také byl rytířem, který se vydával na výpravy za netvory. Jedině on by pochopil, jak se Tom cítí. Avšak Taladona už nikdo nespatriil po mnoho let. Jako by se prostě vypařil. Tom si však byl jistý, že se jednoho dne zase setkají.

Kdosi položil Tomovi ruku na rameno. Chlapec se otočil

a spatřil Elenu, kamarádku, která s ním podstoupila všechna dobrodružství. Měla na sobě modré hedvábné šaty, ale krátké tmavé vlasy jí neposlušně trčely do všech stran úplně stejně, jako když se potkali poprvé.

„Co se děje, Tome?“ zeptala se.

„Proč se tváříš tak ustaraně?“

Tom zvolna zavrtěl hlavou.

„Nejsem si jistý... pořád se mi vracejí slova, která Malvel tam na té hoře před smrtí vykřikl.“

„S Malvelem je konec,“ prohlásila Elena. „Zbytečně se trápíš.“ Pak popadla Toma za ruku a táhla ho k tanečnímu parketu. „Zrovna jdu ze stájí. Bouřlivák se tam krmí nejlepšími jablky a podívej – Šedivák si tamhle pod stolem taky očividně užívá.“

Tom se při pohledu na vlka spokojeně ohryzávajícího kost musel usmát. A hrálo ho pomyšlení, že i jeho černý hřebec zaslouženě odpočívá v pohodlných zámeckých stájích.

„Všichni jsou šťastní,“ pokračovala Elena. „Nemohl bys to zkusit taky? Pojď tancovat.“

„Neumím tancovat,“ odpověděl Tom a rozesmál se. Chmury byly tytam.

„Však já tě to naučím.“

K Tomově úlevě hudba přestala

hrát, sotva ho Elena provedla pár kroků.

Vtom si Tom všiml kouzelníka a králova rádce Adura, jak si k nim klestí cestu. Sami by poslání nikdy nesplnili, kdyby nebylo jeho ochranné ruky. Byl to on, kdo jim při všech výpravách pomáhal a povzbuzoval je v nejtěžších chvílích. Dnes byl oděn ve skvostné vyšívané roucho a v ruce držel naleštěnou dřevěnou hůl. Tom se uklonil a Elena udělala pukrle.

„Bavíte se?“ zeptal se Aduro.

„Ano, je to tu báječné!“ Eleně zajiskřily oči.

Kouzelník se usmál. „Pokud si necháte chvíli tance ujít, něco bych vám rád ukázal. Je to v zámeckých sklepeních.“

„Hrozí nějaké nebezpečí?“ Tom okamžitě zostrážitěl.

Aduro s úsměvem zavrtěl hlavou a Tom si uvědomil, že dokonce i králův rádce věří v Malvelův definitivní konec. „Ne,“ odpověděl kouzelník. „Je to odměna za splněnou misi. Avantie je vám velice zavázána.“

Tom a Elena se za ním pustili malými dvířky na konci síně a pak dolů po dlouhém schodišti. Elena poskakovala vzrušením.

Na konci schodiště se objevila úzká chodba. Aduro je vedl dál, až se zastavil před okovanými dveřmi. Průduchem vysoko nad nimi sem pronikal jediný pruh světla a ozařoval mosazné hřeby a zámek na dveřích.

„To je divné,“ řekl čaroděj. „Měl

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.